

Разсиленъ бѣше моятъ татко,
Прѣхранваше ни той, а мама
Отъ тежка скръбъ по него, чичо,
Умрѣ, — изгубихъ ги и двама !

Двѣ братчета по-малки имамъ,
Отъ два дни хлѣбъ не сж виждали,
Съ просия ги прѣхранвамъ, чичо, —
Сираци клети сме остави . . .

18. С л у г а.

По чужди кжщи скитамъ ази
Не милъ, не драгъ —
Усмивчица не срѣщамъ сладка,
Ни погледъ благъ !

Отъ менъ отбѣгватъ- сѣкашъ чумавъ
Съмъ азъ, дѣца,
Навредъ азъ виждамъ хора груби
И ледъ сърца !

Дѣте съмъ малолѣтно, слабо
И день и нощъ,
За хлѣбеца корави, рѣженъ
Азъ хабя мощъ !

Слуга съмъ въ господарска кжща,
Дѣ всѣки день
Жестоко хокатъ ме и биятъ
Горкото менъ !

